

Kinde Annamária

Könyvbemutató. A láthatót sem

Ma arról beszélek neked,
ahogy a novemberi égen
nyújtózik, lebeg
gyöngyszürke csepp.
Transzparenciája
álságos díszlet:
kifordítjuk,
befordítjuk
mégis.

*Bújik-bújik Rózsavére vérvörösbe, feketébe,
múruhába, hajszóborba, Patyomkin faluba.*

*Fogad fehéjét ne mutogassad,
Szemed fehéjét ne villogtassad,
ülj szépen a nézőtéren, költő nénit nézünk éppen,
elfolyik a vérünk, semmit se nem értünk.*

*Viselkedj szépen a nézőtéren.
Csapd össze a kezedet, az ajtót ne nézzed.
Add kölcsön a fejedet, verset mondok teneked,*

még ha nem is érted.

Rejtőzik a könyvben,
mondhatatlan.
Ha felmutatnák,
tudjad,
más van ott.
A láthatót sem.

Szandra May Vanillendben

Milyen különös álom.
Valami katonákat
ápolok, este, reggel.
Milyen különös álom.
Milyen fáradt vagyok,
amikor ébredek.

Szél fúj a kert fölött,
havas eső zuhog,
vizes pelyhek.
Placcs, placcs — hallanám,
de hát ez néma álom.

Milyen különös álom
kerít újra, meg újra.
Dézsávű.
De hát erről még
nem is olvashattam
a könyvben.

Milyen különös álom.
Ki álmodja ezt bennem?
Hol vagyok, hol voltam,
hol lehetnék ébren,
éberem?

Ruzsenoár

Ildikónak

Nem kell a vér színe,
és nem kell a halálé.
Szivárgó életé —
rettentő éjszakáé.

Zöld kell és rózsaszín
és egyiptomi kék,
gyöngyszürke és galamb,
okker és terrakotta,
ezüst, arany.

Fekete nap vonaglik
vörös égen.
Torz figurák szorítanak
mind kisebb ketrecekbe.

Erdő kell, rét, tó,
mély, zöld vizű medence,
szikrázó levegőég,
zord hegycsúcs hava,
tölgy barnás rózsaszínje,
réz-rozsda zöldje,
kökörccsin-lila.

De felfal a vörös,
a fekete eléget —
és semmi sem kínál már menedéket.

Homázs

Lacinak, mert nincs már Tamás

Ha versben sincs már alkohol,
feloldódsz puha őszben.
Gerinceden végiglohol,
csurran a langyos főzet.
Valami régi, nincs neve,
tán szüzesség ígérete,
valahonnan megérkezett,
itt van a városban veled,
puha gőzben.

Valami régi, nincs neve,
de visszajött és itt van.

Óvatosságra intene
kimódolt gondjaidban.
Barátaid a verseket
elfeledik, mert nem lehet.
Felrobbannak a vérerek.
Visszajött, újra itt van,
álmaidban.

Túlélni ezt az életet,
te búcsúzol maholnap.
Arany- s ezüsthintenek
tollai egy bagolynak.
Lepattannak a délkörök,
valami mégis visszajött,
összeforrva, bár eltörött.
Parancsot hozott onnan,
a vagonban.

Valamit, ami hajnalít,
zöldszürkét ken az égre
valós és képzelt bajaid
mind meggyógyítja végre:
kimondja, nem te vagy hibás,
ámítás a kiállítás,
nem fog rajtad a rothadás,
ha lelked útra válna,
mint a bálna.

Versbelépő

Palló, patakpart, agyagos homok.
Kas kukoricamorzsoláshoz.
Üdvözlégy, beretvált vasárnap.
Malaszttal vagy teljes.

Az Úr van teveled.
Gondolkodógerendák,
elalvás előtt, szalmazsákon.
Most, és halálunk óráján.

Foltokban hámló tornác,
hátsó udvarban kapirgáló élet,
megomló pajta,
könyörögj érettünk.

És áldott a te durva vászoninged.
És méhednek gyümölcse.
Énekeskönyv a pad tetején.

Cérnával szelt remegő puliszka,
gőzölgő fuszulykaleves.
Városi unokának búzakenyér.

November. Péntek

Alkonyodik hamar.
Estére leereszt
a görcsös akarás.
Vasárnapig most
beteg is lehetsz.
Pihenhetsz
sűrű ködben.
Nem látható a zászló.

Szégyenkezésüket
mosdótálban hagyják,
a tükörben,
hétvégi fellépésre készül
pap és politikus.

Kell, aki megmondja,
mi legyen.

Húzd az igát,
légy hű.
Légy lojális.
Légy hazafi.
Ha egészséges,
boldog és szabad
nem lehetsz,
legalább.

A vacsora kihűl.
A ködben
véres maszat az utcalámpa fénye.

Nyelvtelen

Ebből mi lesz? A nyelv, ha nem segít,
hiába íránk hosszú verseket.
A költő is hiába posztmodern,
a nyelv, ha nem segít,
csak elvesző, haszontalan.

Ebből mi lesz? A nyelv, ha nem segít,
nem épül nagyregény,
se kisregény, novella, karcolat.

A nyelv, ha nem segít,
s a nyelvet nem segíti écesz*,
úgy író nem lehetsz.

Csak motyogó civil.
Modern barlang falára
ábrákat karcoló.

Hajában madárral

Hibiszkuszvirág szirma
mivel volt teleírva?

Annak, ki tud magányul,
az égfelszín bezárul.

Szédít, ha belenézne,
a föld rettentő mélye.

*jiddisül: tanács, ötlet

Bordái közt a késsel
hová repül a széllel?

Mit olvasott a jámbor
a hibiszkuszvirágról?

Merre úszik az árral
a hajában madárral?

Hiába mondja szépen

Sehova sem visz.
Hiába autózstráda.

Csak magányból magányba.

Pontos, hiánytalan és szabatos
megfogalmazásba.

Tévút ez itt a földön,
ahol a tudás bezár.

A költőt gyötri csak
a lelkifurdalás.

Mert nem jól mondja,
hiába mondja szépen.

Rettenti, nem maradhat észrevétlen.

Hipermarket épül
Szandra May kertjének helyén.

Végkiárusítás zajlik benne máris.

Nagy Irén

A piros kockás átalvető

Ritka szép növésű legény volt ez is, és majdnem olyan hosszú rovással a „nemes vármegyénél”, mint mondjuk, a putnoki erdők híres haramiája, Kártyi Pista.* Noha betyárságban nem volt olyan rangos, és a neve sem volt éppen kártyipistás, az volt a formája, s méginkább a szemei, miktől, ha úgy igaziból maga köré nézett, a szegény menyecskeszívekben tüzet harangoztak.

Hát, amint annak a putnoki betyárnak a „jeles” dolgairól hallottam, egyszer csak eszembe ötlött, bizony illendő lenne emerről is szólni, nem mintha egyidőben éltek volna, vagy valami közük lehetne egymáshoz, nem; hanem, hogy ami ezen a tájékon is, ez s az megesett, ugye nem árt, ha tud róla a világ...

S hogy a tényeket valamiféleképpen össze ne keverjem, tisztáznom kelletik, hogy Hannagy Sándor (értsd: Hadnagy) volt ennek a becsületes neve, már ha a „becsületes” szó értelmét az ő szemszögiből nézzük, s éppen Udvarhelyszék kárára garázdálkodott. Mert, hogy pont ezek az udvarhelyi híres erdők ne termettek volna betyárt, úgy, ahogyan más, valamire való erdőségek, az nem igaz. Ha nem is született róla história, s még csak nem is keletkeztek nóták, mint mondjuk a druszájáról, a Rózsáról, ezt a dolgot mégis biztosra állítom, s ha az apám nem tiltakozott volna olyan igen, mikor kifaggattam, azt mondhatnám, hogy ez a Sándor, úgy szegről-végre, még rokonom is lehetett volna... De talán jobb, ha nem firtatom mégse a mi betyárunk származását, hanem inkább a viselt dolgait számlálom elé (már amennyiről magam is tudok), mindannyiunk okulására... (Azért nevezem a „mi betyárunknak”, merthogy ő a falunk egyetlen betyárja, élőt is, holtat is belészámítva.)

Igaz, ami igaz (ahogy épp az imént említém), ez a Hannagy Sándor nem volt olyan rangos a szakmában, mint némelyek, s ez pontosabban úgy értendő, hogy gyalogos betyár volt leginkább, lovon ritkán ült, s a magáén soha.

Ellenben volt neki egy fogadalma, ami nem kicsi dolog, egy olyan fogadalma, hogy szülőfalujában soha semmit el nem rabol, ezért nem is tartott senki tőle, bátran járkalhatott a faluban, ha csendőrféle nem mutatkozott, fel nem jelentette senki.

A marhafélék elhajtásában volt nagy tehetsége, azt eloldani pajtákból, elhajtani legelőről, s jó pénzért továbbadni, nála jobban nem értette senki. Kérkedett is mindenfelé (már ahol megtehetette), hogy őt ugyan el nem kapják soha, mivel ő a legjobb ebben a dologban, szakszerűen csinálja, előre kiszámítva és megtervezve

**Kártyi Pista* — Mikszáth Kálmán *Nagy kutya a vicebíró* című elbeszélésének betyárszereplője.
